

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

Číslo: 2

13. ledna 2013

Cena: 8 Kč

NOVOROČNÍ SETKÁNÍ EKUMENY NA PŮDĚ STAROKATOLICKÉ CÍRKVE

Účastníci novoroční ekumenické slavnosti, již tradičně přenášené 1. ledna Českou televizí, přivítalo tento rok prostředím starokatolického katedrálního chrámu sv. Vavřínce na pražském Petříně, v sousedství známé rozhledny a Hladové zdi. V hlavním kostele Starokatolické církve se tak poprvé sešli s lidmi dobré vůle představitelé křesťanských církví působících v České republice a Federace židovských obcí, aby zde pronesli společné modlitby a vyprosili požehnání pro následující období.

Když jsem se chystala na návštěvu tohoto ekumenického shromáždění, našla jsem si o místě konání několik zajímavých informací; dovoluji mi se s vámi o ně podělit:

Jak píše Kosmas ve své kronice, kopec byl místem skalnatým (odtud název Petřín; petra – latinsky skála). Na jeho severní straně se lámal kámen (opuka) a právě z něj byl postaven románský kostel, který nahradil dřívější dřevěný kostelík. To však nejsou nejranější dějiny těchto prostor: již dříve, v dobách pohanských Slovanů, zde podle pověstí stálo pohřebiště a obětíště s hořícími ohni. Pohanské zvyky a obětování slovansko-keltským slunečním božstvům prý ukončil Boleslav II, jenž nechal na popud pražského biskupa Vojtěcha porazit místní posvátný dub a ohně uhasit. Na vymýcené planině pak vznikl jednolodní kostelík sv. Vavřínce, jáhna umučeného v Římě. Do barokní podoby, která se dochovala dodnes, byl románský kostel přestavěn až o pět set let později podle projektu Kiliána Ignáce Dientzehofera. V roce 1784 byl na základě dekretu císaře Josefa II. zrušen a roku 1840 pak znovu vysvěcen a zprovozněn. Pronajat starokatolické církvi byl několik let po sametové revoluci - 1994 a o rok později povýšen na katedrálu.

A co obklopuje dnešní návštěvníky bohoslužeb? Modernímu interiéru dominuje kříž, jenž visí ze stropní klenby. Na sv. Vavřínce, jehož jméno kostel nese, upomíná socha a oltář znázorňující mučednickovo utrpení. V sakristii najdeme stropní malbu zobrazující legendu o založení kostela Vojtěchem, fasádu katedrály zdobí sochy Máří Magdaleny, Vojtěcha, Jana Nepomuckého a sv. Trojice. Ke kostelu náleží kaple Kalvárie, na jejímž průčelí je sgrafito zmrtvýchvstání Páně podle kartonu Mikoláše Alše, dále Kaple Božího

hrobu a křížová cesta se 14 zastaveními. Starokatolická církev celý komplex s finanční podporou hl. města opravila a obnovila tradici vavříneckých poutí, včetně putování po kapličkách křížové cesty.

A ještě jedna perlička: O kapli Božího hrobu jsem se dočetla, že při opravách v letech 1994–1996 restaurátoři odkryli okno orientované tak, aby jím ve tři hodiny odpoledne o Velikonocích dopadal sluneční paprsek přímo na oltářní kámen.

A nyní tedy k samotné ekumenické události. Pátečním námětem setkání bylo poselství o Mojžíšovi a jeho analogie s dnešním děním okolo nás. Účastníci slyšeli o Mojžíšově životě a činu, jímž vytyčil v souladu s Boží vůlí nový směr v dějinách izraelského lidu, z úst jednotlivých představitelů ekumeny; každý z nich v souladu se svou specifickou tradicí podkryl část Mojžíšova příběhu. Postupně tak zazněl celý příběh záchran z egyptského otroctví a rovněž podobnost s naší situací. Podobnost s národem, jemuž nechybí „hojnost egyptských hrnců a křepelek na poušti“, nicméně duchovně vyprahlým a tak i s jistým smutkem v duši, jenž neodstraní ani humor silvestrovské estrády na televizních obrazovkách...

O Mojžíšovi, vytaženém z vody, aby sám „vytáhnul“, promluvili a prosby Bohu přednesli například Joel Ruml, synodní senior Českobratrské církve evangelické a předseda Ekumenické rady církví v České republice, biskup Starokatolické církve v ČR Dušan Hejbal, náš br. patriarcha Tomáš Butta, metropolita Pravoslavné církve českých zemí a na Slovensku Vladyka Kryštof a Martin Moldan, biskup Apoštolské církve. Důraz a výzvy, které vnímá židovská tradice, pak naznačil Tomáš Kraus, tajemník Federace židovských obcí.

Dokončení na str. 3

PO STOPÁCH ZASLÍBENÍ DANÝCH IZRAELI

Tak se jmenoval osmidenní zájezd se starozákonní tematikou, který absolvovali manželé Váňovi ze Zlína v únoru až březnu 2012. Toto je stručný cestopis psaný rukou Radany Váňové.

2012-02-25

V den neslavného výročí našich novodobých dějin se vydáváme na pouť do Svaté země. Není to obyčejná cesta nebo dovolená. Je to duchovní putování se zvláštním zaměřením na Starý zákon. Pro nás dva, pro mě a pro manželku, je to také dárek k výročí svatby. Dlouho jsme tu cestu plánovali a odkládali, „až bude v Izraeli klidnější“. Ale ono stále není klidnější. A lidé se odtud vracejí nadšení. Tak proč to taky nezkusit?

Odjíždíme kolem poledne do Prahy. Před naším zlínským domem ještě pár dokumentárních fotografií a už směřujeme na vlak do Otrokovic.

V Praze bylo napřed nutno najít kostelík Nejsvětější Trojice. Za tmy se to hledalo nesnadno, ale podařilo se. Dokonce jsme měli před začátkem mše ještě čas ohřát se v hospůdce.

Mši sloužil starší laskavý kněz Josef Šplíchal. V kostele byla pořádná zima, až šla pára od úst. Ale společenství lidí s kufry a batohy bylo moc fajn. Vypadá to na převážně katolické účastníky výpravy.

Pak se nás ujal Petr Křížek, vedoucí cestovní kanceláře. Bude nás po celou dobu provázet. Ujistil nás, že toto byla nejladnější část naší cesty. Každý účastník dostal obálku s plánem poutí, s biblickými čteními a dalšími tiskovými materiály. CK Křížek také dala každému

oranžový šátek s logem cestovky (jeruzalémský kříž) a s nápisem Izrael 2012 – to abychom se neztratili. Nasedli jsme do autobusu a odjeli na letiště. Tam proběhlo všechno hladce a o půlnoci už jsme byli v letadle.

2012-02-26

Let do Tel Avivu nebyl nijak zvláštní, ani zajímavý ani dramatický. Nebyl ani dost dlouhý na to, abychom se prospali. Přiletěli jsme o půl páté tamního času. V moderní letištní hale letiště Ben Gurion mě fascinovali cestující jako z historického filmu – muži v dlouhých černých kaftanech a širokých kloboucích, s plnovousy a spirálovitě nakroucenými pejzy. Po vyřízení vstupních formalit jsme nasedli do autobusu, seznámili se s novými průvodci a nastoupili náročný celodenní program.

Náš řidič se jmenuje Murtada. Je to Arab a prý je velice zručný v náročných dopravních situacích. (O tom se ještě přesvědčíme.) Oba zdejší průvodci – Daniel a Pavla – se výborně doplňují. On, rodilý Izraelec, jehož rodiče pocházeli z Humpolce, mluví legrační češtinou. Má bohaté znalosti historie i současnosti Izraele. Umí několik jazyků a jako zkušený domorodec dokáže cokoli dojednat. Pavla Edita je Češka, katolička a členka komunity Emauzy v Tel Avivu. Její výklad je bohatý na duchovní úvahy a meditace.

Ráno jsme utrpěli lehký kulturní šok návštěvou beduínské vesnice poblíž Beerševy. Připomínala spíš slum se spoustou nepořádku, chudoby a nevkusu, ale lidé se tu zdáli být milí a

civilizovaní. Ve srovnání s předchozím kočovným životem je současný stav pokrokem. Přivítala nás mladá beduínská dívka Miriam, žena neobyčejně schopná, vzdělaná a emancipovaná. Po ranní mši na prostranství s výhledem do pouště jsme byli pohoštěni v přístřešku vystlaném koberci. Zdejší ženy nám připravily tradiční beduínská jídla. Miriam nám vyprávěla o svém životě svobodné podnikavé ženy, který se vymyká tradicím beduínů.

Pokračovali jsme v cestě do národního parku Tel Beer-Sheva, kde jsme shlédli zajímavé vykopávky dokumentující jak dřívější, předizraelské osídlení, tak i pozdější židovské. Fotím se u Abrahamovy studny. Prohlédnutí rekonstruovaného kamenného oltáře se čtyřmi rohy mi dalo konečně pochopit, co jsou to ty čtyři rohy oltáře, kterých je možno se držet coby útočiště před pronásledovateli. Mluví se tu o době 700 let př. Kr., o králi Chizkiašovi.

Silným zážitkem byl Hebron. Město častých konfliktů mezi Palestinci a Židy je přísně střeženo. Na každém rohu potkáme ozbrojené vojáky. Taky děvčata v maskáčích a se samopalem přes rameno jsme viděli, ale netroufáme si fotografovat je. Bylo nám doporučeno: Fotografujte budovy a krajinu, ale lidem se radši vyhněte. Přesto se mi podařilo dostat do záběru skupinku lidí v tradičním oblečení; ostatní i oni se fotografovali. Navštívili jsme velkolepou synagogu, pod níž se nachází jeskyně Machpela. Tam nás ovšem nepustili, jen nám při-

Pokračování na str. 3

Poradní komise ústřední rady pro vyhodnocení ekonomických dopadů vyrovnání CČSH v ČR se státem prodala příspěvky jednotlivých vikariátů i členů církve.

O všech podnětech z církve je jednáno a komise tvořená zástupci všech diecézí v ČR předloží výsledky své bezmála rok a půl trvající činnosti ke schválení ústřední radě. Teprve usnesením ústřední rady se tyto návrhy stanou závaznými pro CČSH v ČR.

Kdo by nechtěl žít úspěšně?

Podívejme se na obrázek. Vyobrazený muž už dosáhl na první příčky svého žebříku úspěšnosti. Pevnými údery svého kladiva si připravuje další příčky na cestě vzhůru. U tohoto obrázku se zdá, že to je ten nejdůležitější úkol: stále si musíš na svém životním žebříku vzhůru připravovat a upevňovat další příčky a krok za krokem stoupat výš. Nejdůležitější je stoupat vzhůru, dělat kariéru. Mnoho lidí se tím řídí. Bohužel často zapominají na důležitý krok před tím prvním krokem na žebříku. Neptají se totiž, je-li jejich žebřík opřený o správnou zed'. Co je platné člověku stoupat výš a výš, jestliže na konci jeho žebříku je jen prázdno (čti Matouš 16,26)? Pak svůj život promarnil. A život máme jen jeden.

Jak již bylo řečeno, úplně prvním krokem před prvním krokem na žebříku úspěšnosti je postavit žebřík ke správné stěně. To souvisí také s tím, u koho chceme svého úspěchu dosáhnout. Stále znovu se stává, že se opravdu namáháme, abychom druhým něco dokázali, např. děti chtějí ukázat rodičům, že už nejsou malí. Žáci chtějí dokázat učitelům, že z nich „něco“ bude. Chceme-li být úspěšní před lidmi, stojí náš žebřík u špatné zdi. To, nakolik je můj život úspěšný nebo ne, nerozhoduje nakonec žádný člověk, ale Bůh. Pak musím svůj žebřík postavit tak, aby mi jednou řekl: „Pojď ke mně, do mé radosti.“ Abych mohl žít opravdu úspěšně, potřebuji vědět, pro jaké místo mi Bůh dal svá obdarování, schopnosti. Jste si jisti, jaký je Boží plán pro vás osobně? Myslím, že nejsme na světě proto, abychom dokazovali světu, rodičům, učitelům nebo sobě, co dokážeme a jak jsme úspěšní. Jsme tady, abychom sloužili Bohu, abychom dělali něco, co život a naše spolužití kvalitativně proměňuje. Každý krok navíc po našem žebříku špatným směrem nás nedovede rychleji k pravému cíli. Jediným správným řešením je náš žebřík přestavit ke správné zdi. Nezáleží na tom, kolik nám je let. V životě přichází zklamání. Říkáme si, že jsme neudělali dost, že jsme nedosáhli vytčeného cíle. Citíme se špatně. V duchu si možná i připouštíme: učitel měl pravdu, přes všechnu námahu ze mne nic nebude. Ztrácíme odvalu, chceme to vzdát. Vzpomeňme na Ježíše. On jako žádný jiný naplnil Boží plán. Po jisté době ho však lidé opouštěli, odvraceli se od něho. Ke konci zněl křik: Ukřižuj ho! Vypadá to, že Ježíš naprosto selhal. Ale: vzdal to? Změnil svou strategii? Ne! Přezkoumal, zda jeho žebřík stojí u správné zdi a šel svou cestou dál. Zřejmě bychom si měli i my říci: nemůžeme se jen dívat na to, co je před očima, na to, co o tom říkají druzí lidé. Držme se Božího plánu s námi. Nenechme se zmýlit, abychom svůj žebřík ze správné strany přeložili jinam, kde lze rychleji dosáhnout úspěchu. Boží plán nemá alternativu. To věrnost Božím plánu nás zdvihá o příčku výš. Podívejme se ještě jednou na obrázek: byly zdolány teprve dvě příčky. Nahoře je ještě mnohé otevřené. Dostane se ten muž k cíli? Ještě jedno důležité bychom si měli uvědomit: nakonec není nejdůležitější, o kolik příček nahoru postoupíme. Důležitější je správná zed', správný směr. Na konci důležitého období bilancujeme, hodnotíme. To děláme i teď, na začátku nového roku. S Bohem posilou se držíme správného směru.

Podle Michaela Lehmana (přeložila a upravila A. Naimanová)

Z kazatelského plánu

1. NEDĚLE PO ZJEVENÍ - KŘTU PÁNĚ

Hospodinův hlas burácí nad vodami, zahřimal Bůh slávy, Hospodin nad mocným vodstvem.

ŽALM 29,3

První čtení: Izajáš 43,1–7

Tužby:

2. Abychom si náš křest připomínali a zpytováním svědomí sebe sama očišťovali, modleme se k Hospodinu.
3. Aby z nás Duch svatý učinil statečně vyznavače pravdy Boží a zákona Kristova, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti za to, že jsme byli pokřtěni ve smrt a vzkříšení tvého Syna a vysvobození ze starého hříšného života. Dej, ať znovuzrození z vody a Ducha svatého žijeme ve spravedlnosti a svatosti do konce našich dnů! Osviť nás, Bože, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Skutky 8,14–17

Evangelium: Lukáš 3,16–17.21–22

Verš k obětování: Žalm 72,18

Verš k požehnání: Lukáš 3,22

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že ve svátosti večeře Páně smíme sdílet tělo a krev tvého Syna. Dej, ať pokřtěni jeho Duchem rosteme do plnosti těla Kristova! Jemu buď sláva navěky. Amen.

Vhodné písně: 5, 69, 112, 170, 178, 166, 195, 335

V BOŽÍ ŠKOLE

Pokračování z minulého čísla
K mému velikému překvapení byla odpověď tentokrát vstřícná, měla jsem okamžik počkat, aby mohl doručovatel ještě jednou přepočítat vyúčtování. Po krátkém čekání bez jakéhokoli vysvětlení a zdůvodnění řekl, že peníze našel a že cestou domů mi je přinese. Nestačila jsem Pánu děkovat. A s pitím kávy jsem přestala.

„Kdo se domníváš, že stojíš, hled', abys nepadl.“ 1 K 10,12.

O dva roky později jsem opět své vášni podlehla. Hodně jsem se za svoji slabost styděla a mrzelo mne to, ale opět jsem neměla sílu přestat. V tu dobu jsem již byla vdaná a sloužila jsem na svém druhém působišti. Svěřila jsem své trápení manželovi. Varoval mne: „Někomu dá Pán příležitost k nápravě dvakrát, někomu třikrát a někdo ji již nedostane.“ Ulekla jsem se a požádala jej, aby se za mne pomodlil, přiznala jsem mu, že nemám sílu se osvobodit. O totéž jsem nato zadonila i před Bohem. Byli jsme vyslyšeni! Díky Bohu! Od toho dne ztratila káva

pro mne přitažlivost a již jsem se jí nikdy nenapila. Nikoli já, ale Duch svatý ve mně splnil Bohu slib, který jsem mu dala. Sláva Bohu! Amen.

„Ty přece nenávidíš kázeň, ty má slova za sebe jen házíš.“ Žalm 50,17

Kapitola XI. NEPRÁTELSTVÍ

Toto vyprávění nebude dlouhé. Když mi dal Pán Ježíš výše uvedené napomenutí, prožívala jsem tehdy velké nepřátelství ze strany svých nadřízených i ze strany státního tajemníka pro věci církevní. Není rozhodující vysvětlovat, o č se jednalo. Samozřejmě, že jsem ihned celou záležitost v modlitbě Bohu předala a on mi dal ujištění: „Neboj se, jsem s tebou!“ Leč já jsem nebyla ochotna se Bohem mi daného povzbuzení přidržet. Znovu a znovu jsem každý den otvírala Bibli a dožadovala jsem se dalšího ujištění. Dvakrát mi Bůh vyhověl. Avšak já jsem jej ve svém strachu nepřestávala dále urážet svojí nedůvěrou. Navíc, a to bylo hodně zlé, jsem na svém muži

žádala, aby totéž dělal i on. Nechtěl, ale kvůli mně vždy vzal Písmo svaté do rukou a na některém místě je otevřel. V onen den, kdy přetekla míra Boží trpělivosti, jsem obdržela výše zmíněný verš z padesátého žalmu. A manžel otevřel Písmo na slovech: „Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku.“ Jóel 2,12. Manžel se rozplakal lítostí, že jsme svým počínáním zarmoutili a rozhněvali našeho Boha. A mně konečně došlo, jak velikým hříchem je nevěřit Hospodinu. Skutečně jsme tenkrát s bázní činili veliké pokání a muž se za mne modlil a prosil, aby mi Pán odpustil, aby mi pomohl a posílil mne, aby on sám naplnil moje srdce důvěrou, neboť já to ze své síly nezvládnou. Bůh jeho modlitby vyslyšel. Od toho dne jsem Bohu již důvěřovala a porážku neokusila. Celá záležitost ze strany mých nadřízených byla pak vyřízena v můj prospěch. Chválabo hu!

Marie Černegová
Pokračování příště

Nad Písmem

DUCH BOŽÍ PŘI JEŽÍŠOVĚ KŘTU A V CÍRKVI L 3,16-17.21-22

Sestry a bratři, začátkem ledna si připomínáme vznik Církve československé husitské v roce 1920. Naše církev je ve srovnání s druhými tradičními církvemi z hlediska své historie církví „mladou“. Čím delší je dějinná cesta, tím více je zkušeností, a tyto zkušenosti a poučení z chyb napomáhají lépe se vyrovnávat s nově vzniklými kritickými situacemi. Přesto tím rozhodujícím pro každou církev je vedení Božím Duchem, Duchem Kristovým.

Snaha o přiblížení evangelia lidem moderní doby vedla k hledání vlastní cesty nové církve. Pravoslaví a stejně tak Římskokatolická církev jsou charakteristické pevnou daností a jistotami starobylé tradice nabízející zájemci svým věřícím. Evangelické církve mají východisko v reformaci Lutherově a Kalvínově, která ovlivnila běh dějin. Ale vznik nové církve na počátku 20. století? Navíc v čase postupující náboženské skepse? Datum 8. ledna 1920 je spojeno se vstupem představitelů nové církve do nezajištěnosti. Chápejte tento krok do nejistoty jako odpověď na Boží povolání. Vždyť Boží povolání bývá spojeno s nejistotou a krokem do neznáma. Existence církve se pohybuje v napětí mezi tradicí a současností. Karel Farský a jeho spolupracovníci položili tehdy důraz na současnost, novou dobu. Přesto nebylo úmyslem této církve opustit křesťanskou tradici a rozplynout se v duchu doby. Věřoucný dokument z roku 1924 o tom jasně vypovídá: „Ač (církev československá) chce uvádět učení Kristovo v soulad s požadavky a potřebami doby nové, nechce a nemůže se vzdát ničeho, co je podstatným v učení Ježíše Krista, nechce a nemůže nic přijmout z moderní kultury, co není vnitřně spřízněno s učením Kristovým (Zpráva o I. řádném sněmu církve československé, s. 124-125). V tomto dokumentu jako i v jiných dokumentech je jasně vyjádřeno, že Ježíš Kristus je pro naši církev úhel

ným kamenem a základem, na němž chceme budovat (tamtéž, s. 124).

V časové blízkosti výročí naší církve je stanoven biblický text tohoto období liturgického roku – událost Ježíšova křtu. V příběhu se setkáváme s Ježíšem nikoli již jako dítětem, ale jako s dospělým třicetiletým mužem. Přichází za Janem Křtitelem a žádá, aby byl pokřtěn - ponořen do vod Jordánu. Spatřujeme Ježíše v plné životní síle. Jakoby říkal: „Zde jsem, Bože, dávám se ti zcela do tvých služeb.“ Třicet let je u člověka obdobím velkých životních možností, kdy je v určitém smyslu na vrcholu svých sil. Ježíš se dává Bohu k dispozici v nejlepší věku. – Ale nikdy není, sestry a bratři, příliš brzy nebo příliš pozdě, abychom Bohu nemohli nabídnout a dát něco ze svých sil a schopností. Někdo má předpokladů, schopností, možností a sil velmi mnoho, ale nedá Bohu skoro nic nebo vůbec nic. A jiný má životních sil již méně a přitom dává Bohu velice mnoho. Myslím v této chvíli na mnohé obětavé věřící sestry a bratry starší generace. Jejich vytrvalého úsilí a služby pro církev je třeba si vážit. V díle církve mají své významné místo i mladí lidé.

Ježíš se objevuje u Jordánu. (Je to největší řeka, která protéká biblickou zemí. Pramení na úpatí pohoří Hermon, protéká Galilejským mořem, vytváří různé zákruty a vlévá se do Mrtvého moře.) Jordán je řekou, která je spojena se vstupem Izraelců do zaslíbené země. Izraelci museli projít vodou Jordánu, než se do zaslíbené země dostali. Ti, kteří přijímali Janův křest, opakovali či zpřítomňovali vstup do zaslíbené země. Při přechodu Jordánu za časů Jozue se odehrál div, zázrak. Ro-

zestoupila se voda. Při Ježíšově křtu se stal také zázrak, ale v duchovní rovině. Nerozestoupila se viditelně voda, ale otevřelo se lidským zrakem neviditelné nebe. To znamená, že cesta k Božímu království je již otevřena a člověk s Ježíšem může vstoupit do plného společenství s Bohem. Nepřecházíme jako Izraelci suchou nohou do pozemské krajiny, ale můžeme vstoupit svým čistým srdcem naplněným Ježíšovou láskou do Božího království, ať žijeme v kterékoli zemi. Všichni evangelisté shodně popisují při Ježíšově křtu přítomnost Ducha svatého. Je všude tam, kde něco nového začíná. Duch je podle svědectví první stránky Bible již při stvoření světa. Duch se vznáší a vítězí nad vodami, které představují ohrožení a chaos (Gn 1,2). Duch je při zvěstování narození Ježíše Krista. Duch je při jeho křtu. Je také při vzniku křesťanské církve o letnicích. Naplňuje apoštoly a další věřící. Církev jako celek i každý z nás má být otevřen pro jeho proudění, působení a vedení. Ti, kteří se dají vést Duchem Božím, jsou synové a dcery Boží (Ř 8,14).

Sestry a bratři, když něco začíná, co má v Bohu svůj záměr, tak je u toho vždy jeho Duch. Smíme věřit, že Duch Boží byl i při zrodu Církve československé husitské. Působení Ducha není jen chvilkové nadšení a nálada, ale především věrnost, vytrvalost a oddanost ve službě Bohu a jeho pravdě a to v dobách příznivých i nepříznivých. Proto Ježíš vstoupil do vod Jordánu s hříšníky – tedy i s námi, aby nás proměňoval a vedl trvale svým Duchem. Amen.

Tomáš Butta

Bože, věčný Otče!

Děkujeme ti, že tvůj Syn sestoupil do vod Jordánu kvůli nám a spojil se s námi nedokonalými a hříšnými lidmi. Děkujeme ti, že ve svátosti křtu se i pro nás z Kristovy milosti otevírají tvá nebesa.

Prosíme tě, ať do našich životů a do společenství naší církve proudí tvůj obnovující Duch. Amen.

NOVOROČNÍ SETKÁNÍ EKUMENY...

Pokračování ze str. 1

Hudebním doprovodem potěšili varhaníci Milan Steigerwald a Vojtěch Starý, Sbor starokatolické církve pod vedením Jakuba Smrčky a rovněž písně složené právě pro tuto slavnost v podání Pavly Forest.

Modlitbou plzeňského biskupa Římskokatolické církve Františka Radkovského, společnou modlitbou Pá-

ně, k níž vyzval arcibiskup pražský a primas český kardinál Dominik Duka a přáním Božího požehnání, zejména pak víry, naděje a lásky ústy předsedajícího Dušana Hejbala, bylo setkání ukončeno.

Snad se v myslích přítomných i těch, kdo slavnost sledovali na televizních obrazovkách, i poté udržela slova Joela Rumla o tom, aby všichni

v pravou chvíli dovedli „rokovat“ pro Pána Boha, tak jako když Mojžíš vyslovil přání, „kž by všichni proroci byli“. O tom, abychom nadále pokládali v církvi za hlavní a důležité, že na cestě dál je naším společným cílem plnění Boží vůle a snaha usilovně se pokoušet kolem sebe šířit naději pro budoucnost.

Klára Břeňová

Advent v Brně-Tuřany

Chci se s vámi podělit o radost z adventního houslového koncertu v Brně-Tuřanech. Jiří a Ivona Jahodovi upozornili svou mistrovskou hrou i zajímavými informacemi na méně známá díla českých skladatelů. Připravili nám ve slavnostně vyzdobeném Husově sboru krásný večer. Milé bylo i posezení po koncertě. Účinkovali bez nároku na honorář a ještě přispěli sponzorským darem, který bude spolu s výtěžkem koncertu věnován na opravu průčelí Husova sboru.

Světa Košíčková

PO STOPÁCH ZASLÍBENÍ...

Pokračování ze str. 1

pomněli, že je to místo posledního odpočinku praotců – Abrahama se Sárou, Izáka s Rebekou a Jákoba s Leou. Synagogu jsme prošli tak, abychom příliš nerušili, ale stejně nám to tam připadalo jako na Václaváku.

Další zastávka byla v rezervaci Nachal-ha Bsor. Vádí, vyschlé řečiště je plné bujné vegetace. Je to balzám po předchozím pobývání v poušti mezi pískem, kamením a bodláčím. Fotím eukalypty a květeny. Pavla nám připravila meditaci o Abrahamovi a Sáře. Podobně, jako praotec kdysi v Egyptě ze strachu zapřel svoji ženu, tak i my se někdy stydíme za Boha a bojíme se k němu přiznat.

Od Danyho se dozvídáme překvapivou věc, že největší množství náhlých úmrtí v Izraeli je zaviněno utopením při jamích záplavách ve vyschlých kaňonech potoků a říček. Je to zrádné v zemi, kde po celý zbytek roku převládá sucho.

Večer konečně přijíždíme do kibucu Ze'elim, kde se ubytujeme a konečně vyspíme na posteli! Máme za sebou den po probdělé noci, který byl opravdu dlouhý. Ovšem napřed ještě absolvujeme báječnou hostinu ve stylovém prostředí velkého stanu se spoustou dobrot, kterým se nedá odolat. Před usnutím koukáme na srpek měsíce, který je obrácen obloukem dolů – jako na mariánských obrazech.

2012-02-27

Konečně jsme se trochu vyspali. Ubytování v kibucu bylo sice skromné, ale maximálně pohodlné. Také snídáné formou švédského stolu nám chutnala. Pak jsme se vydali autobusem poznávat historické památky i přírodní krásy této země.

Starobylé město Šivta (Sobota) už je v rozvalinách a UNESCO přispělo na jeho restauraci. Původ sahá do 1. st. př. Kr. Ve 4. – 5. století to bylo zřejmě významné křesťanské centrum, o čemž svědčí mimo jiné velké baptisterium. V 9. století bylo město zničeno. Modlitba v prostorách bývalého ortodoxního kostela byla působivá.

Nádherný zážitek nám připravil pouštní kaňon Ejin Avdat s krásnou bystřinou, který jsme prošli zdola nahoru. Fotografové nestačili lovit kozorožce, vzácné ptáky či zvířata, která ani česky neumíme pojmenovat.

Po obědové pauze u benzínky následovala cesta do Micpe Ramon. Projeli jsme moderním městem a zastavili se u přírodní atrakce Machtes Ramon – rozsáhlého pouštního kráteru vzniklého erozí. Místní název připomíná tragicky zahynulého izraelského astronauta Ilana Ramona. Na planině nad touto propastí jsme měli mši. Výhled do dálky byl sice úchvatný, zato však

vítř nepříjemně ohrožoval průběh bohoslužby a také netaktní turisté nám do toho žvanili. Obdivovali jsme pátera Pepíka, že to přesto zvládl. Tentokrát si však po kázání odpustil svou oblíbenou otázku k posluchačům: „Chce k tomu ještě někdo něco dodat?“

Pak už jsme si to namířili k hranicím s Egyptem. Fotografujeme datlové plantáže, které vyrůstají přímo z písku pouště. Jsou uměle zavlažované, jako ostatně v Izraeli všechna zemědělská i okrasná půda. Pohraniční prohlídka nebyla tak nepříjemná, jak nás předem varovali. O rozveselení se postaral náš nový egyptský průvodce, který si začal namlouvat Terezku Křížkovou. Vůbec mu nevdalo, že je vdána a manžel je přítomen a nabízel za ni jako výkupné velbloudy.

Po osmé večer jsme konečně v Nuweibě, v hotelu, který se podobá jiným egyptským hotelům. Honosná vstupní hala, ale ubytování v malých bungalovech rozmístěných poblíž pláže. Po dobré večeři se nás zmocnila únava a padli jsme do postele.

2012-02-28

Ranní modlitba na břehu Rudého moře byla krásná a zcela uspokojila naše ekumenické citění. Jedeme za dalším poznáváním.

Vádí Gazila – to jsme si prohlédli jen krátce od autobusu cestou na jih Sinajského poloostrova. Rozsáhlé vyschlé řečiště vypadá jako měsíční krajina. Na jeho dně je pár kamenitých domečků – beduínská vesnice. Naším cílem byl klášter svaté Kateřiny a hora Sinaj. Hornatá a kamenitá pouštní krajina nám učarovala, fotili jsme jako pominutí.

Před polednem jsme dorazili do východiska našeho velkého výstupu. Nedaleko parkoviště nás uvítalo velké kamenné tele; nebylo už na něm ani trochu zlata. Klášter svaté Kateřiny má dlouhou historii. Patří pravoslavným mnichům, ale v jeho areálu je také mešita, která ho ochránila před zničením muslimy. Roste tam unikátní keř, který je podle tradice oním hořícím keřem, v němž se Mojžíšovi zjevil Hospodin. Je zvláštní, že přes snahu botaniků se tento keř neuchytil nikde jinde na světě. Klášter vlastní unikátní knihovnu. Vyslechli jsme výklad egyptského průvodce. Ten se sice snažil, ale někteří účastníci výpravy toho věděli víc než on. Při té příležitosti zjišťujeme, že naše skupina zahrnuje mimo jiné manželskou dvojici, která se hlásí k pravoslaví. Napřed jsme litovali, že klášter není momentálně přístupný veřejnosti, a to kvůli posunutému pravoslavnému kalendáři, který na tyto dny prikazuje přísný půst. Ale později se ukázalo, že ušet-

řený čas se nám bude náramně hodit. Výstup na Mojžíšovu horu (2285 m) po schodové cestě byl určen skutečně zdatným lezcům. Děkovala jsem Bohu za to, že mě nezradila ani kolena ani záda. Tonda se cestou zadýchával, ale stačilo vždy krátké zastavení, aby zase nabral sílu. Obdivovali jsme některé starší a tělnatější účastníky výpravy, jak statečně výstup zvládli. Náš beduínský průvodce pobíhal kolem nás jako kamzík. Cestou jsme obdivovali nádherné výhledy do údolí, na kapli sv. Heleny, na horské masivy, z nichž nejvyšší Hora svaté Kateřiny měří 2639 m.

Pokračování příště

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Nejsem vůbec zdatným pisatelem článků či jiných příspěvků do médií, ale poslední dobou mám nutkání i vzhledem k tzv. špatné náladě ve společnosti vyzdvihávat dobré činy ostatních více na odív a ukázat, že činností také pohnout k lepšímu. Takovým mně nejbližším příkladem je náš bratr a duchovní Vladimír Volráb z Děčína. Bratr Vladimír je mladý duchovní, který je asi nejlepším příkladem toho, že neutuchající láska k Bohu a ke svým bližním dokáže člověka vzpružit do takové aktivity, jež snad nezná mezí. Nebýt jeho, naše obec a potažmo i celý Děčín, by přišly o mnohé kulturní i duchovní akce, které v rámci své služby v církvi a i v rámci svého volného času pořádá či se na nich velkou měrou podílí. Dovoluji mi prosím jen v krátkosti uvést činnosti, kterými nás a naši obec, která sama o sobě nemá mnoho aktivních členů (do 15 osob, kteří chodí pravidelně na bohoslužby), obohacuje a v duchovním životě posunuje dále, či vzdělává nás i další mladé lidi kolem nás. Např. již pár let se konají na naší faře pravidelné biblické hodiny, kde se scházíme nad Písmem, kdy bratr vždy připraví zajímavý úsek z Bible a nad tím se pak zejména my mladí z obce zamyslíme a mnohdy dlouze debatujeme. Dále se věnuje aktivně katechezi, kde opět další den v týdnu je vyplněn duchovními rozhovory a učením Krista, kterého se, nutno podotknout, účastní i lidé „zvenčí“, kteří se takto více dozývají o naší církvi, potažmo o církvi obecně a o učení našeho Pána Ježíše Krista. Další z řady počinů je setkávání biřmovanců, které na jaře čeká biřmování a tak toto je další čas věnovaný svým ovečkám. Jako další aktivitu má bratr Vladimír pořádání charitativních koncertů v našem sboru; vždy dokáže zajistit skvělého účinkujícího (např. Vladimír

Merta, nyní Ivan Hlas apod.) a výtěžek z těchto akcí jde na sociálně potřebné. Tyto koncerty hojně navštěvuje široká společnost a již několik let tak naše obec, potažmo církev tímto říká, že mnohem více společnosti dává, než od ní bere. Tyto koncerty se těší veliké oblibě a vážnosti i mezi členy jiných církví v Děčíně a okolí a přispívají tak k dialogu mezi lidmi jiného vyznání, který je myslím v dnešní době „svatých“ válek a rozepří potřeba. Dále je bratrem již několik let pořádáno ekumenické setkání na místě středověkého kostela starého města v Děčíně, kde napříč církvemi se sejde uctívá řádka lidí, kteří se společnými modlitbami a zpěvem opět o něco sblíží a v neposlední řadě se uctívá památka bývalých obyvatel města. Na tato setkání samozřejmě chodí i běžní lidé, aby zde načerpali energii, jež stoupá z modliteb duchovních. Z řady akcí v Děčíně na nichž má bratr podíl stojí za pozornost rovněž pořádání festivalu dokumentárních filmů o lidských právech, jehož je hlavním organizátorem v České republice Člověk v tísni. Jeho název je Jeden svět a snad již po 4 roky přináší do Děčínských kin, škol a naší fary filmy s tematikou lidských práv a ekologie. Chodí na ně celé školy i veřejnost a poté vždy následují plodné diskuse se vzácnými hosty. Nutno dodat, že tato akce je plánována již skoro půl roku předem a tak čas tomuto věnovaný není jistě malý, byť za přispění malého týmu dobrovolníků jak z řady obce, tak přátel. V neposlední řadě je zaměstnán i přípravami snoubenců na svatby (letos 3x) a přípravou křtěnců na tuto slavnostní chvíli, stejně jako ho zaměstnává i nová role vikáře, kdy má na starosti více far a tak musí řešit mnohé věci i v Praze. Jeho čas je tak opravdu naplněn službou Kristu a církvi do poslední minuty. Další velmi hojně využívanou aktivitou je

pořádání jazykových kurzů u nás na faře, kde každý den chodí veřejnost na placené jazykové kurzy a tak i tímto se lidé, kteří by obloukem faru obešli, dozvědí, že v té budově s kalichem není ani „očistec“ ani „vymývárna mozku“, ale příjemné a milé prostředí, kam se pak lidé rádi vrací i třeba na ty koncerty, které pomáhají. Jistě jsem zapomněl na mnoho z dalších aktivit, jenž bratr Vladimír „má na triku“, ale věřím, že jen tento malý výčet činností našeho duchovního ukazuje, že člověk s Boží pomocí je obrovský nástroj, skrze něhož může proudit do světa neuvěřitelné množství lásky a dobra. I díky těmto aktivitám jsou v naší obci náznaky přílivu nových členů, kteří poznali či poznávají, že naše společenství není nějaká sekta, která jen přežívá v ulitě s hrstkou vyvolených, ale že se aktivně zapojuje do civilního života a dokáže mnoha lidem pomoci jak duchovně, tak materiálně a dokáže být živoucím organismem, který umí kvést. Nepopírám, že mnozí z duchovních naší církve mají podobně nabitý program, možná snad i někdo více. Tomu jsem jen rád, ale jsou jistě i tací, kteří třeba nemají tolik vášně či energie, a možná mají i strach být takto aktivní. Právě snad pro ty, myslím, je bratr Vladimír dobrým příkladem toho, že s Boží pomocí lze toto vše zvládnout a že své ovoce tato činnost může nést i v jejich farnostech. Ne snad hromadným přílivem nově věřících, ale minimálně obohacením těch stávajících členů a také širší veřejnosti. A tak přeji všem duchovním, kteří se obávají větší aktivity, aby se více opřeli o Krista a nebáli se být více vidět a slyšet i mimo kostely a fary. Lidé a Pán to zcela jistě jen ocení. A to platí i pro nás, ostatní členy církve. Pán s vámi!

Děkuji a přeji vám mnoho zdarů a požehnání.

Jan Kačírek, Děčín

ZPRÁVY

Smutná zpráva

Ve víře v zaslíbení Pána Ježíše Krista oznamujeme, že 19. prosince 2012 zemřel ve věku 68 let bratr farář Jan Hálek, duchovní, který působil v náboženských obcích v Ledči nad Sázavou a Humpolci.

Rozloučení se zesnulým se konalo v Husově sboru v Ledči n. Sázavou ve čtvrtek 27. prosince a vzpomínka na něj zazněla i při bohoslužbách následující neděli ve všech náboženských obcích Brněnské diecéze.

(red)

Bohoslužba za jednotu

Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická a Římskokatolická církev zvou na Ekumenickou bohoslužbu za jednotu křesťanů, která se uskuteční dne 17. ledna od 18 hodin v Husově sboru v Chlumci nad Cidlinou, Klicperovo nám. 75.

Rostislav Kotrč

Pozvání do Many

Z programu divadla Mana:

* pátek 11. ledna v 19 hodin - Psychotronika ano či ne? Komponovaný večer věnovaný fenoménu paranormálních věcí a jejich vztahu ke křesťan-

ské víře. Duchovní úvaha: farář David Frýdl; host večera: Martin Ševčík. Vstup volný, divadelní studio.

* sobota 19. ledna od 11 do 18 hodin - workshop dětského talentu. Víkendový divadelní workshop pro všechny, kdo mají zájem o herectví a dramatický projev. Divadelní improvizace: Alexander Minajev; pohybová výchova, jevištní pohyb: Vladimíra Strieževicová; hlas, řeč, herectví: Erika Deutsch. Určeno dětem od 8 do 15 let. Divadelní studio a velký sál.

* neděle 20. ledna v 17 hodin - Hra na pejska a kočičku. Na motivy J. Čapka hraje Divadlo Matky Vackové. Představení pro děti od tří let. Scénář a režie: Dana Vacková; hudební doprovod: Karel Hacker, kapelník KTO. Divadlo Mana, Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967. Dopravní spojení: tram 22 a 4 do zastávky Vršovické náměstí. Rezervace a prodej vstupenek na internetu: webticket.cz nebo na e-mailu: rezervace@divadlo-mana.cz, SMS objednávkou na číslo 774 941 946 či 731 100 059 i osobně v úředních hodinách farní kanceláře.

Jiřina Hůlková

E-mailové schránky

Vážení duchovní, rádi bychom vás informovali o tom, že před časem byly pro všechny za-

městnance církve zřízeny e-mailové schránky ve tvaru jmeno.prijmeni@ccsh.cz. Mnozí z vás však tyto schránky aktivně nevyužíváte – ať již proto, že máte jiné, nebo o jejich existenci nevíte. Může se však stát, že do nich chodí pošta, o které nevíte.

Obracíme se na vás s výzvou, abyste se rozhodli, zda tyto schránky chcete využívat – jejich výhoda spočívá v tom, že i ten, kdo nezná vaši e-mailovou adresu, vám může v rámci tohoto jednotného systému poslat zprávu, a dále že v rámci celé církve nemůže docházet ke ztracení e-mailové pošty, protože je rozesílána v rámci jednoho systému. Samozřejmě je možné jednoduchým způsobem zařídít přesměrování pošty z této adresy /@ccsh.cz/ na adresu, kterou užíváte, či schránku úplně zrušit. Své rozhodnutí, prosím, oznamte nejpozději do konce února správci sítě p. Ježkovi na adresu josef.jezek@ccsh.cz. Můžete s ním domluvit i případné přesměrování pošty. Po tomto datu budou zrušeny veškeré schránky ve tvaru jmeno.prijmeni@ccsh.cz, které nejsou využívány. Děkujeme za pochopení.

(úr)

Pozvánka na seminář

Dovoluji si pozvat všechny zájemce o liturgický zpěv na 13. a 14. seminář liturgického zpěvu.

* 13. seminář se bude konat v pátek 18. ledna od 12.30 do 16.30 hodin

* 14. seminář se bude konat v pátek 8. února od 12.30 do 16.30 hodin

Oba semináře probíhají v prostorách Církevní husitské základní umělecké školy Harmonie v Praze 6 - Dejvicích, Bílá 1.

Účastnický poplatek je dobrovolný! Svou účast prosím potvrďte sms na tel.: 603 309 363. Do zprávy napište jméno a příjmení.

Marek Vávra

umělecký ředitel Církevní husitské ZUŠ Harmonie, o.p.s.

Týden modliteb

Zveme vás k účasti na Týdnu modliteb za jednotu křesťanů, který se bude konat od 18. do 25. ledna. Letošní téma je "Co od nás Hospodin žádá?"

Texty k Týdnu modliteb 2013 vznikly v Indii a nabízejí příležitost více se zapojit o tuto velkou zemi s malým procentem křesťanů, kteří jsou v poslední době stále více vystavováni pronásledováním ze strany fanatiků. Navíc je toto křesťanství spolu s celou indickou kulturou zatíženo nespravedlivým a diskriminujícím kastovním systémem a snaží se o jeho překonávání. Je to však křesťanství živé a životaschopné. Ne náhodou v poslední době v Evropě vzrůstá počet indických kněží, řeholníků a řeholnic, které přinášejí živou posilu do stále menšího počtu duchovních povolání v Evropě. Vzpomínejme v modlitbách na tyto naše křesťanské bratry a sestry i na všechny ostatní, kteří jsou v současné době ve světě vystaveni zkouškám a pronásledování. Průvodce k nadcházejícímu modlitebnímu týdnu poskytují např. naše webové stránky www.ccsh.cz

(red)

Z EKUMENY

ROK 2013 VYHLÁSILA RADA ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ JAKO „ROK BIBLE KRALICKÉ“

V roce 2013 uplyne 400 let od vydání Kralické bible a synodní rada Českobratrské církve evangelické vyhlásila rok 2013 „Rokem Bible kralické“. Českobratrská církev evangelická připravuje ve dnech 13. až 15. září 2013 - spolu s obcí Kralice nad Oslavou a o. s. České studny - oslavy vydání Bible kralické v Kralicích nad Oslavou, kdy se má uskutečnit celocírkevní shromáždění. Na přípravách oslav a akcí k tomuto významnému výročí pracuje komise pro reformační i jiná křesťanská výročí při synodní radě Českobratrské církve evangelické.

V říjnu 2013 se na Evangelické teologické fakultě UK (Černá 9, Praha 1) uskuteční konference k výročí Bible kralické zaměřená na širší dějiny Bible v období české reformace. Česká biblická společnost připravuje k tomuto výročí vydání Bible kralické s poznámkami.

Křesťan dnes

BĚHEM ROKU VÍRY BUDE FILM O JEŽÍŠI V HINDŠTINĚ POMÁHAT EVANGELIZACI

„Je to iniciativa, která pomůže informovat o křesťanské víře, šířit pravou tvář Krista a církve mezi lidmi v Indii“, řekl agentuře Fides P. Dominic D'Abreo, tiskový mluvčí indické biskupské konference, o novém filmu o Ježíši v hindském jazyce, který byl u příležitosti Roku víry představen indické veřejnosti.

Šestihodinový film s názvem „Christayan“ (Kristova cesta) je dílem P. Geo George SVD, indického misionáře SVD. Vystupuje v něm 200 neprofesionálních herců, z nichž je asi 80 % nekřesťanů.

Na výrobě filmu se pracovalo sedm let. V roli Ježíše vystupuje mladý hinduista Ankit Sharma. Film, jak agentuře Fides vysvětlil P. D'Abreo, je příkladem „inkulturace“, jelikož zobrazuje Ježíše s indickými zvyky, kulturou a hudbou a představuje Krista, který navrácí důstojnost ženám, chudým, utlačovaným, celému stvoření a dotýká se otázek, které jsou pro indickou veřejnost velmi palčivé.

Podle P. D'Abrea je tato iniciativa, která byla zahájena biskupskou konferencí, „chvályhodná, protože v Roce víry pomůže naší společnosti seznámit s vírou v Krista, ale také může odstranit existující předsudky o Ježíši a církvi“. A navíc „pro nekřesťany to díky hindskému znění bude nástroj, který je poučí o naší víře a seznámí je s Kristem“, což je v naprostém souladu s tématy Roku víry.

„Roku víry“, uzavřel mluvčí, „se v indických diecézích přikládá velká pozornost, věřícím jsou nabízeny katechetické programy, symposia, semináře, biblické hodiny a akce zaměřené na prohloubení víry mladých lidí“.

VE STÁTNÍCH ŠKOLÁCH V HESENSKU SE BUDE VYUČOVAT TAKÉ ISLÁM

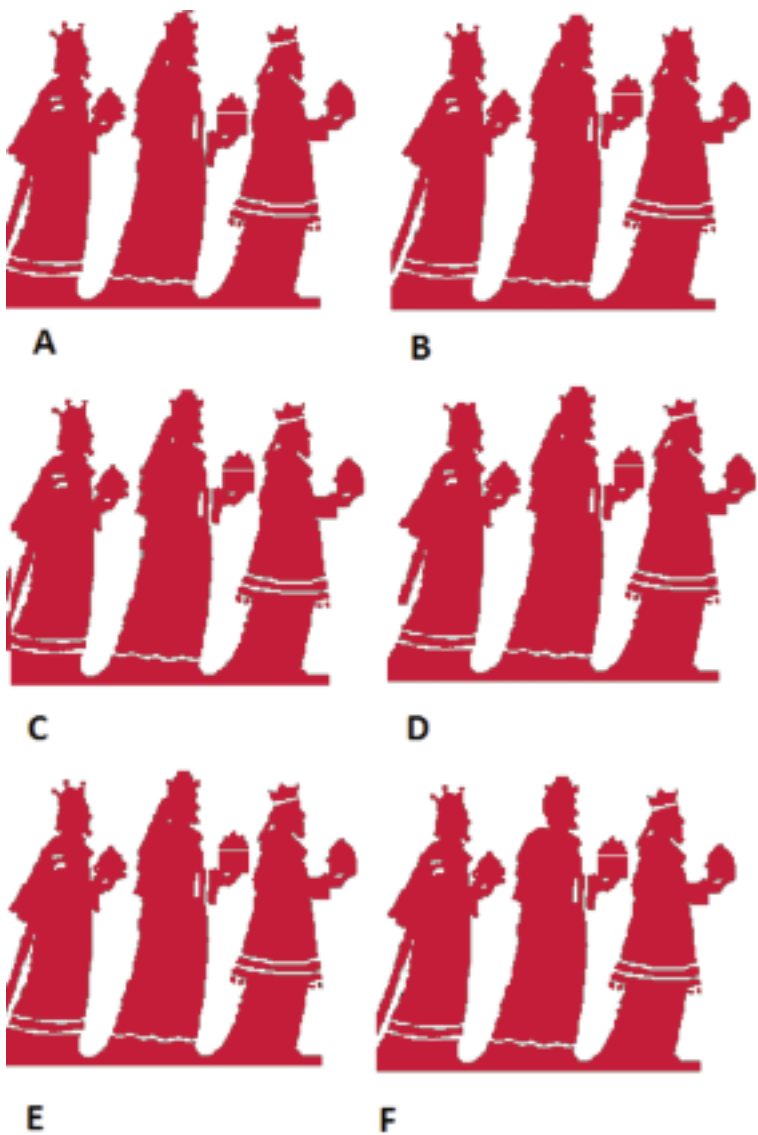
Od příštího školního roku se bude ve spolkové zemi Hesensko vyučovat na státních školách v hodinách náboženství také islám. Ve spolkovém hlavním městě Wiesbadenu to oznámili ministryně kultury Nicola Beerová a ministr pro integraci Jörg-Uwe Hahn. Dohled nad vyučováním bude mít státní školský úřad ve spolupráci s Ústavem pro náboženství Turecko-islámské unie (DITIB) a německá odnož muslimského sdružení Ahmadiyya Muslim Jamaat. Jak zdůraznili němečtí politici, vyučování bude probíhat v souladu s německou ústavou. Ta ve třetím odstavci svého sedmého článku říká, že hodiny náboženství jako řádný učební předmět jsou udíleny ve shodě se zásadami a principy náboženských komunit. Islámská unie v Německu děkuje ve svém tiskovém prohlášení ministru pro spravedlnost, integraci a Evropu Hahnemu, za „pevné (politické) přesvědčení“, které Hesensku jako vůbec první spolkové zemi Německa umožnilo proměnit tuto „historickou šanci“.

Res Claritatis

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Tři mudrci

Máme jich tu dokonce osmnáct, ale jen dva obrázky ze šesti jsou úplně stejné. Poznáte, které to jsou?

(Řešení z minulého čísla.)

Jana Krajčříková

Zemřela sestra Žofie Kopecká

Na svátek Prvomučedníka Páně 26. prosince 2012 zesnula ve Zlíně ve věku 78 let sestra Žofie Kopecká, vdova po bratru faráři Ladislavu Kopeckém, jehož jsme vypořádali na věčnost před pěti lety. Svému muži stála po boku dlouhé desítky let, což s sebou před rokem 1989 neslo i mnohé ústrky v povolání učitelky. Její pedagogická činnost a přínos pro výchovu a vzdělávání mladé generace byla v roce 2009 oceněna pamětní medailí hejtmana Zlínského kraje. Rodina církve se s věrnou sestrou Kopeckou rozloučila v evangelickém kostele ve Zlíně 2. ledna 2013.

kow

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9